

ח"כ מרציאנו וח"כ אלגרבלני. טוב שלא אנחנו בגדנו, אלא שהוא בגד בנו...

העם הפלסטיני יתחום על חוזה שלום עם ישראל. כל השיקולים האלה נראו וריס ואף אוטופיים ביולי 1980. העונן הגרעיני אמנם הופיע באופק הירוק של ישראל — אך הציבור עצם את עיניו בהחלטה נחושה שלא לראות את הפיטריה המתקרבת. וכאשר הציבור אינו רוצה לראות עובדה בלתי-נעימה — פוליטיקאים ממור לחים בוודאי לא יכריחו אותו לעשות כן.

מיפלגות

האיש שקיבל שאנס

עוד לא היה דבר כזה בכנסת, אמר יוסי שריד

טוב שלא אנחנו בגדנו בסעדיה מרציאנו, אלא שסעדיה מרציאנו בגד בנו! אמר חיים ברעם, בישיבתה של הנהלת של"י ברעם, אחיו של הח"כ ובנו של שריהעבודה לשעבר, נאבק יותר מכל אדם אחר בשל"י למען ביצוע הרוטציה, אשר העבירה את מושבו של מאיר פעיל לסעדיה מרציאנו. השבוע הוא עמד מול תוצאת הרוטציה: ימים מעטים בלבד אחרי שמרציאנו קיבל את הכסא בכנסת, על פי החלטה של מוסדות של"י, הוא פרש משל"י. הוא לא ניסה להצדיק זאת באירוע כלשהו שקרה מאז שבוצעה הרוטציה. היה ברור לגמרי כי התכוון לעשות זאת עוד לפני שבוצעה הרוטציה. כהסוואה יחידה שימשה תוכנית להקים סיעה עתידית עם ח"כ מר"דכי אלגרבלני, שהסתלק מהסיעה הדמוקרטית.

עוד לא היה דבר כזה בכנסת! אמר יוסי שריד, איש המערך. הוא לא היה היחיד שחשב כך. "האם לא ידעתם?" הסיכום של ברעם היה מקובל על רוב האישים המרכזיים בשל"י. הסביר ברעם: "אילו הפרנו את הסכמי-הרוטציה, היו הכל מאשיימים אותנו בהפליה עתידית, בי מעילה באמון ובהתנהגות מלוכנת. טוב שזה לא קרה. עכשיו מופנות האשמות אלה, בצדק, כלפי סעדיה מרציאנו. יש בזה הבדל עצום, וזה יותר חשוב מכסא בכנ"ס."

היתה בכך תשובה לשאלה שרבים מאנשי של"י נאלצו להשיב עליה השבוע: "מה זה, אתם כל כך תמימים? האם לא ידעתם שזה יקרה?"

כאשר עלתה בשל"י השאלה של ביצוע הסכמי-הרוטציה, ריחף על הוויכוח חשד שמעטים ביטאו אותו בגלוי.

מתנגדי הרוטציה טענו כי מר"דציאנו יפרוש משל"י מייד כאשר יקבל את הכסא, וכי ישתדל לשים את ידו על כספי מימון-המפלגות, המשתלמים לשל"י לפי החוק. הם הסתמכו על העובדה כי מרציאנו, שהיה בכל שנות קיומו של של"י חבר ההנהלה, לא טרח כימעט אף פעם אחת להופיע לישיבותיה, אלא כאשר עמדה לדיון בעיית הרוטציה. הוא גם לא השתתף ברוב אירועי של"י.

"אני נאמן!" תומכי הרוטציה לא הכחישו בשעתו כי אכן קיים חשש כזה. טענתם עיקרית היתה: "צריכים לתת לו שאנס. אורי אבנרי" במיבחן ויהיה נאמן לשל"י, תהיה בכך הוכחה כי של"י צדקה בשילוב

ההסכם, שימש בטיס להקמת מחנה של"י במרס 1977, ערב שנת המועמדים הראשונים (לובה אליאב, מאיר פעיל, אורי אבנרי) לא יכהנו קדנציה מלאה. לפי הסכם זה הסביר אליאב את מקומו ל"אבנרי בפברואר 1979, והיה על פעילי העתיד את מקומו למרציאנו בתאריך שלא ננקב בהסכם.

הפנתרים בפעילותה. אם לא יעמוד במבחן ויבגוד, יהיה ברור לכל כי אנחנו קיימנו את ההסכם. התדין את הציבורית של של"י לא תיפ"ע."

הוויכוח בין שתי דיעות אלה היה חריף. תחילה החליטה מועצת של"י, שאלה העברה ההכרעה בהסכמת סעדיה מרציאנו, שלא לבצע את הרוטציה. כצפוי, נערכה למחרת התקפה רבתה של כל אמי צעירי-התיקשורת על של"י. התנועה הואשמה בהפליה עתידית ובמעילה באמון. במיוחד הצטיינו בכך דוברי הימין, שראו בעניין הודמי נותרו להתנפל על "מתנגדי-השלום שאינם מקיים הסכמים" ועל "יפיי הנפש הדופקים את השחורים". הבעיה הוסיפה להטרד את של"י, ובסופו של דבר גברה ידם של מחייבי הרוטציה. מאיר פעיל עצמו הציע לקיים את ההסכם. כתוצאה מכך הועבר המנדט ל"מרציאנו.

לפני כן, בישיבה דרמטית, התייצב מרציאנו לפני מועצת של"י, נשבע כי הוא איש-של"י נאמן ומודה לחלוטין עם כל מצי-עה המדינית והחברתית של התנועה. הוא קרא בהתרגשות כי כל החשד דות בו הם עלילה ודוגמה. בשיא נאומו הכריז: "אני מוכן לחתום על שטרות כדי להזים את כל החשדות!"

"אמרנו רבם!" באותה ישיבה נתקבל רעיון, שהועלה על ידי אורי אבנרי לאחר הבחירות: שאחרי ביצוע הרוטציה הראשונה, שעליה הוסכם בהסכם-הייסוד, תבר צע רוטציה שנייה, כדי להכניס לכנסת איש חברים נוספים: אליאב צאדק, סגן מנהל בית-ספר תיכון ערבי בכפר טייבה, ורן כהן, סגן-אלוף (מיל') של צנחנים מקיבוץ גן-שמואל.

מרציאנו הסכים לרעיון זה, ורבותו מושב של המועצה הוחלט כי במרס 1981 יתפטר אבנרי ומרציאנו בעת ובעונה אחת, ויכנסו לכנסת שני הבאים אחריהם. על רקע הסכם זה היתה משמעות מרה במיוחד להודעתו של מרציאנו השבוע, כי הוא פורש משל"י, וכי הוא תובע לעצמו את כספי המימון המיפלגתי. מתנגדי-הרוטציה בשל"י יכלו לאמץ לחבריהם: "אמרנו לכם" אך גם הם הסכימו עם דבריו של ברעם, כי בגידתו של מרציאנו עדיפה על בגידת של"י.

מחתרת

המיטען שלא פוצץ

ההסכם בין התביעה ובין הנאשמים בהטמנת חומרי הנפץ עת גג ישיבת הכותה מהווה קנונייה להסתרת האמת

אין זו תופעה נדירה בבית-המשפט: התביעה עושה הסכם עם הסגור, כדי שהנאשם יודה על חלק מסעיפיה-האישום. תמורת זאת מוותרת התביעה על שאר סעיפיה-האישום. המטרה: להקל על התביעה, לקצר את המשפט, למנוע מאבק מישפטי מסובך על סעיפיה-האישום שקשה להוכיחם. השבוע הופלה שיטה זו במישפט בעל אופי מדיני מובהק. הדבר הווה שערוריה.

מקורבי האצ"ל. כתב-האישום האשים שני חיללים בשתי האשמות: בגניבת חומרי-נפץ מהאח"י צה"ל ובקשירת קשר לפיגוע ב"מיסגדים ערביים. כתב-האישום זה מאשר, למעשה, שמעוץ שנופצו לפני כן בעולם ובארץ: שחומרי-הנפץ הוטמן על גג של הישיבה, מול הכותל ה"מערבי, כדי לאפשר את הפעלתו נגד אחד משלושת האתרים הקדוריים שים ביותר למאות מיליוני מוס-

למים ברחבי העולם: כיפת-הסלע ומיסגד אל-אקצה. השבוע נודעו לציבור פרטים נוספים על אותו קשר: הנאשמים טענו כי הם ידידיהם של הרוגי ליל-הדמים בחברון. הדבר הוזכר בפירוש כדי להצדיק את מעשיהם. פירוש הדבר הוא כי שני הנאשמים מקורבים לאנשי ישיבת-ההסדר בחברון ו/או לאלי הזאב, שהיה פעיל מרכזי של תנועת נ"ש של "הרב" מאיר כהנא. הכלוא במעצר מינהלי על סמך תצהיר בשבועה של שרות-הביטחון-המכללי שלפיו עמד לבצע פשעים חמורים ביותר.

צירוף כל הנחונים האלה יחד מוביל אל המסקנה כי שני הנאשמים שייכים למחתרת לאומנית קיצונית, שתיכננה פיגועים באתרים מוסלמיים קדושים — דבר שהיה עלול להמטט אסון מידי על מדינת ישראל.

"אירגון טרור". משום-כך יש השלכה מדינית חמורה להסכמת התביעה לוותר על סעיפי-האישום העיקרי, ולהסתפק בהודאת הנאשמים בסיעף אחד (גניבת חומרי-הנפץ).

יכול להיות לכך רק הסבר אחד: התביעה ביקשה למונע מישפט, שבו היו מתבררים ומתפרסמים פרטי המיזמה. ההסכם בא למונע את הבירור המישפטי. למעשה הטיל אופול על הפרשה כולה. על המתח תרת שהסתתרה מאחריה ועל מזי-מותיה.

הדבר היה חמור שיבעתיים בי-שבוע שבו הביא שריהמישפטים, שמואל תמיר, הצעה לתיקון החוק למניעת טרור, כדי להחיל אותו על סטודנטים ערביים המשימיעים "סיסמות של אש"ף". לפי החוק המקורי, שנחקק עוד ב-1948, שני הנאשמים בפרשת ישיבת-הכותל הגדושים בהשתייכות לאירגון טרור ריסטי, דבר המהווה עבירה חמורה בפני עצמה. אך הם לא הוואשמו בעבירה זו.

שני הנאשמים לא הסיקו לפוצץ את חומרי-הנפץ שגנבו. עתה דאגה התביעה לכך שגם חומרי-הנפץ הי-פוליים, שהיה טמון במישפט זה, לא יתפוצץ.

טלוויזיה

השקעה לטווח קצר

הזיבור יודע שהוא יפוג אחרי הבחירות ומנסה להפיק לעצמו בעוד מועד תחנת טלוויזיה פרטית

משך שנים ארוכות נלחמו חברי-כנסת נגד ההחלטה לתת מנוגרי פול לרשות-השירות בכלל הנוגע לטלוויזיה. ועדות קמו להגישו מסקנות שקבעו כי יש להרשות פתיחת ערוץ שני מסחרי בישראל. ועדה בראשותו של מנכ"ל מיש-רד-הנפים, חיים קוברסקי, גם הי-גישה דו"ח מפורט ביותר כיצד יש להקים את הערוץ השני ואיזה אופי יש לתת לו. כוונת קוברסקי היתה להקטין את הנזק שיגרם לבעלי העתונות בישראל עם פתיחת טל-וויזיה מסחרית. קוברסקי המליץ לקבל את דוגמת אנגליה ולשתף את בעלי העתונות בבעלות על התחנה ובראותיה.

הדו"ח של קוברסקי, כמו הצעות של יושב-ראש הכנסת, יצחק ברי-מן, להקים ערוץ שני, הוקפאו משך חודשים ארוכים ואיש לא התייחס אליהם. עד שקם שבוע בעבר שריהתקשורת, יצחק מודעי, הורי-דע על כוונה להקים טלוויזיה מסי-חרית תוך שלושה עד ארבעה חוד-שים.

חיפזון מוסוכן. החיפזון של מודעי נראה במבט ראשון דור-יקמת תחנת טלוויזיה נוספת דור-ית שת הכנה בת מיספר שנים, אחרת (המשך בעמוד 45)

עולם, לא עסק איש בישראל ב-רצינות בהשלכות הנובעות מן-המצב החדש המסתמן במרחב — המצב שייוצר עם חזירת הנשק הגרעיני לזירת הסיכסוך הישראלי-ערבי.

סגן שריהביטחון, מרדכי ציפורי, דיבר במעורפל על הצורך לנקוט צעדים חדשים, אם ייכשלו הצעדים הדיפלומטיים. הוא לא פירט, והיש איר לדמיון הציבור את טיב ה-צעדים שיש לנקוט בהם. קשה היה להעלות על הדעת כיצד יוכלו צעדים מסוג זה לשנות את המוחות.

יצחק רבין, המופיע עתה בטל-וויזיה תדיר בתפקיד הקרוי בפי האמריקאים "מדינאי קשיש", הביא בשורה אחרת: שישאר תצטרך להתרגל לחיות במצב של "מאזן האימה". היתה זאת נחמה קלושה מאוד, כאשר הנשק הגרעיני הערבי עשוי להיות מוחזק בידי אנשים מסוגו של מועמר קדאפי הלובי או עיתון העיראקי.

לדעת מומחים, האפשרות של השלמת הפצצה העיקרית רחוקה יותר בזמן מאשר האפשרות שלוב תקבל פצצה גרעינית מן המוכן מפאקיסטאן, תמורת השקעת-הכסף הלובי במיפעל הגרעיני שם.

גם עיראק ירוב. איש מן המתווכחים לא הסיק את המסקנות המתבקשות מן הידיעות על הי-חמוש הגרעיני הערבי:

1. מסע, ההסברה" הבינלאומי נגד צרפת לא יועיל במאומה, מכיוון שאין לישראל שום אמצעי-לחץ על ממשלת-פאריס. גם האמריקאים נכשלו בהפעלת לחץ על יורשיו של שארל דה-גול, בעניינים הי-נוגעים לאינטרסים אמריקאיים חיוניים.

2. בורה הישראלית-ערבית, מצב של "מאזן-אימה" הוא בלתי-נסבל (העולם הזה 2236).

3. המצב החדש, שהיה צפוי מראש, כופה על מאמציה-השלום דחיפות קיצונית, כשהיעד צריך להיות שלום כולל המקיף את כל מדינות-ערב, וביכולת עיראק ו-לוב, הדבר אפשרי רק אם השלום יכלול את המנהיגות המוכרת של העם הפלסטיני. גם עיראק וגם לוב לא תוכלנה מבחינה פוליטית להמיר שך לבדן במילחמה נגד ישראל, אם הנציג המוסמך והמוכר של

משך ממנו 35

אורחים למען פרס" הן יק משיר ארון שכתב איש יחסי-גיבור אלקנה גלי, נושא-יכליו הי-זיק של פרס עוד בינואר 1969, ד חיים חפר. חפר היה נושא-יו של יגאל אלון, ועכשיו הוא מלא את אותו התפקיד למען יצ-רבין.

השיר כולו היה שיריהלל ל-מעון פרס על פעלו למען חימוש ראל בשנות ה-50. כתב גלי אז: "היה זה באותן שנים גורלות, ונת החמישים, כאשר מה שהיה ו היה בטל בשישים / ...באותן יפידאון ומיטרד / יצא לו אריס בחור אחד / ...ואם כי לא ילכונו בפלחח / פוץ פויצה לעולם לא יתשכן / והביא לנו ק טלוא חופניים..."

היום במיטבתה. השבוע קיבל ר זה אקטואליות חדשה — רקע מילחמת-האיתנים הנטושה ו שימעון פרס ויצחק רבין, אלא רקע הוויכוח הלאומי והביני-ומי סביב אספקת הכור הגרעיני רפתי לעיראק.

ישראל הרעישה עולמות, פנתה דעת-הקהל העולמית ואל אר-תהברית. חיים חפר עצמו כתב ד פאתטי, שבו תבע להטיל חרם גבינה צרפתית ויין צרפתי. הסימנים העידו על ראשיתו מסע-היסטוריה לאומי, מן הסוג ורגן במדינה מדי פעם בתקופת טלנוו של דויד בן-גוריון.

היה ספק אם יש תועלת רבה עע כזה. כי התשובה לטענות זאל כבר טמונה בשירו של אל-ג גלי. אין איש-מיקצוע בעולם ינו יודע כי כורהחקר הגרי-י הראשון במרחב קם דווקא למונה, בעורתה האדיבה של פת. קשה גם להתעלם מן הי-דה כי ישראל, בניגוד לעיראק ריים, סירבה לחתום על ההסכם הלאומי לאי-הפצח נשק גרעיני.

ירושלים המתינו השבוע למאר-שיכול היה לקרות בכל יוגע: סום ספר לבן צרפתי על סיועה ממשלת-פאריס למחקר הגרי-הישראלי. והי מכה נגדית ייה, העלולה לטרוף את הקל-של מסע-התעמולה הישראלי צרפת.

ואן ראימה. בעוד שהמסע צרפת קיבל תנופה שיגרנית, י שהיו לו תוצאות כלשהן ב-